

ninger, der er blevet almindeligt tilgængelige i overensstemmelse med reglerne i § 22. De nærmere betingelser herfor findes i de særlige kapitler, som regulerer de internationale patentansøgninger og europæiske patentansøgnere i §§ 29 og 83. Sådanne ansøgninger kan altså i lighed med danske patentansøgninger være nyhedshindrende, allerede inden de er blevet almindeligt tilgængelige.

Den nyhedsregel, som foreslås i stk. 4, er i overensstemmelse med art. 54, stk. 5, i Den europæiske Patentkonvention. Forslaget indebærer, at når blot én anvendelse inden for det nævnte område er blevet kendt, er videre patentering af stoffer eller blandinger til anvendelse inden for dette område udelukket, uanset hvor forskellige disse anvendelser måtte være.

Gældende ret indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse med hensyn til patentering af stoffer eller blandinger til en ny anvendelse. Det må imidlertid anses for uehdigt, om der i dansk ret skulle være en videre adgang til at få patent på produkter, som anvendes som lægemiddel end ifølge Europapatentkonventionen.

I stk. 5 er sket en tydeliggørelse i forhold til stk. 3 i gældende lov. Reelt er indholdet uændret.

Til nr. 3. (§ 3).

I denne paragraf bestemmes det nærmere indhold af den eneret, patenthaveren har i henhold til § 1. Den generelle udformning af gældende lovs § 3 tilsigter at beskytte patenthaveren mod enhver form for erhvervsmæssig udnyttelse, som sker uden hans samtykke. De udtrykkeligt nævnte udnyttelsesformer tjener blot som eksempler uden at være udtømmende. Gældende lovs § 3, stk. 2, indeholder en regel om den såkaldte indirekte produktbeskyttelse, og stk. 3 er en undtagelsesregel fra hovedreglen i stk. 1 til fordel for godtroende købere.

Såfremt Fællesskabspatentkonventionen træder i kraft vil der for Danmark blive meddelt fællesskabspatenter af Den europæiske Patentmyndighed på grundlag af en europæisk patentansøgning. Enerettens indhold bestemmes i Fællesskabspatentkonventionens artikel 29–31. Disse regler adskiller sig fra gældende dansk ret dels derved, at de udtømmende opregner hvilke handlinger, der er forbeholdt patenthaveren, dels derved, at de opregner både de handlinger, som udgør direkte patentkrænkelse, og de, som udgør middelbar patentkrænkelse.

Selv om den gældende retstilstand her i landet med hensyn til enerettens indhold og ansvaret for patentindgreb i hovedsagen ikke adskiller sig fra

de tilsvarende bestemmelser i Fællesskabspatentkonventionen, må det anses for u hensigtsmæssigt, om danske domstole skulle anvende forskellige regelsæt til bestemmelsen af enerettens indhold for de to typer patenter.

I *stk. 1* bestemmes, hvad der skal anses for direkte patentindgreb. Bortset fra redaktionelle forskelle svarer *stk. 1* til Fællesskabspatentkonventionens artikel 29 om forbud mod direkte anvendelse af opfindelsen. Reglen er opdelt i to afsnit afhængigt af, om det drejer sig om et produkt eller en fremgangsmåde. I lighed med konventionens artikel 29 gælder det, at patenthaveren kan forbyde udbud af en fremgangsmåde, såfremt den, der udbyder fremgangsmåden, vidste, eller omstændighederne gjorde det åbenbart, at den ikke måtte anvendes uden patenthaverens samtykke.

Stk. 2 er i overensstemmelse med gældende patentlovs § 3, stk. 2, idet den indirekte produktbeskyttelse i overensstemmelse med gældende dansk ret og Fællesskabets Patentkonventions art. 29 c skal anses for at være begrænset til de ved fremgangsmåden umiddelbart fremstillede produkter.

Forslagets *stk. 3* indeholder regler om middelbar patentkrænkelse. Den gældende patentlov indeholder ikke bestemmelser om ansvar for medvirken til patentkrænkelse. Et sådant ansvar kan imidlertid følge af de almindelige strafferetlige regler om medvirken, ligesom den medvirkende kan blive erstatningspligtig efter de almindelige grundsætninger om erstatning uden for kontraktforhold. Forslagets *stk. 3, 1. og 2. pkt.*, stemmer overens med Fællesskabskonventionens artikel 30. Ud fra de betragtninger, som er nævnt i indledningen til bemærkningerne til denne paragraf, og da en udtrykkelig regel om middelbar patentkrænkelse ikke synes at indebære væsentlige ændringer i den gældende retstilstand, er en sådan harmonisering ønskelig.

I henhold til art. 31 i Fællesskabets Patentkonvention begrænses et fællesskabspatent således, at bl. a. udnyttelse af opfindelsen inden for private rammer eller i forsøgsøjemed skal være tilladt.

Dette gælder dog ikke i tilfælde af den såkaldte middelbare patentkrænkelse, jfr. konventionens art. 30, stk. 3.

Det fastsættes i overensstemmelse hermed i *stk. 3, 3. pkt.*, at midler til at udnytte opfindelsen ikke må tilbydes eller leveres til personer, der udfører handlinger i ikke-erhvervsmæssigt øjemed eller i forsøgsøjemed, ligesom der heller ikke må tilbydes eller leveres midler, der kræves til tilvirkning af patenterede lægemidler i individuelle tilfælde.

Da konventionen ikke indeholder en bestem-